

Мене ваблять снігові хребти
Я відходжу від сірих стін
Зостаються заповошуються хрести
В місті передзвін.

Загули дзвони загули шуми
Зойкнула мерехтяча улица безнадійністю сирен
І загупали удари серед божевільної стуми
І метнулись натовпи від зловісних гангрен

Падають вивіски вітрини дзвенять і сипляться
Тротуари хрустять і скаржаться
від натовпених ніг
Зодяги труться м'ясо топчється
жінщини верещать і плутаються
Телеграфні стовпи гнуться
розхилився камінний ріг.

27. IX. 1918. Київ

[З книги «BLOC-NOTES»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .